

kové zjištění, je patrné z toho, že předpoklad ten opírá se v první řadě o zákonný předpis, a mimo to jen o přiložený seznam členů okresního zastupitelstva, obsahující jména 18 osob bez udání, které z nich byly dne 4. listopadu 1918 ještě skutečnými členy. Že jimi nebylo všech 18 osob, vyplývá z přiloženého popisu protokolu ze dne 4. listopadu 1918, na němž spočívají rozhodná skutková zjištění, podle něhož přítomno bylo schůzi 9 členů a nedostavilo se jen 5 členů výslovně jmenovaných. Z toho je patrné, že v týž den bylo členů okresního zastupitelstva jen 14, ne 18, a že přítomných 9 členů činilo více než polovinu všech členů. § 70 uved. zák. má na mysli jen skutečné členy (srv. rozhodnutí správního soudu víd. ze dne 12. prosince 1899, čís. 9957 Budw. 13.513), ne členy, kteří pozbyli mandátu smrtí, vzdáním se a podobným způsobem. Tyto skutečnosti, t. j. pozbytí mandátu nebyly sice žalující stranou tvřzeny, ale vzhledem k protokolu ze dne 4. listopadu 1918 bylo povinností žalované obce, by prokázala, že nedostavilo se více členů než 5 v protokole výslovně jmenovaných, t. j. že 4 členové tam nejmenovaní byli i tehdy ještě skutečnými členy okresního zastupitelstva a že protokol ten, tvořící jinak úplný důkaz, není správným. Žalovaná obec toho neučinila, ač při ústním jednání dne 28. května 1924 byl obsah tohoto protokolu probrán, a zástupce její uznal správnost přiloženého výpisu. Pro dovolací soud jde tu o právní posouzení věci, ne o skutkové zjištění, a proto uvažoval o věci sám na základě předložených spisů. Za tohoto stavu věci nelze mít za prokázání formální neplatnost usnesení okresního zastupitelstva ze dne 4. listopadu 1918 z důvodu §u 70 uved. zákona. Po jiné stránce než formální nemohou soudy přezkoumati platnost usnesení samosprávních úřadů, ježto nejsou k tomu oprávněny. Nejde tu o soukromoprávní projev vůle, nýbrž o úřední akt veřejnoprávní moci, jehož přezkoumání vymyká se v každém jiném ohledu pravomoci soudů. Nelze proto soudům rozhodovati o tom, zda schválení ono bylo uvedené dne nepřijatelným nebo nedovoleným, nýbrž postačí, že usnesení obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 25. června 1918 bylo schváleno formálně bezvadně okresním zastupitelstvem ve smyslu §u 97 obecn. zřiz. Tím prokázána je platnost závazku založivšího nárok žalobní. Jde tu o závazek žalované obce, osvědčený dluhopisem, vykazujícím náležitosti §u 55 obecn. zřiz., a odpovídajícím platnému usnesení obecního zastupitelstva (nyní výboru), v něm připomenutému, což platí i o schvalovacím usnesení okresního zastupitelstva jako nadřízeného úřadu samosprávného.

Čís. 4691.

Úrazové pojištění dělnické (zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888).

Zavinění jest hrubým, vedlo-li k trestnímu odsouzení podnikatele. Není třeba, by úraz byl způsoben pozitivním činěním.

Pojišťovna má proti podnikateli nárok na důchod skutečně vyplacený, i když jej později zkapitalisovala.

(Rozh. ze dne 17. února 1925, Rv I 99/25.)

Božena H-ová, zaměstnaná v hospodářství žalovaného jako služka, utrpěla úraz tím, že při řezání trávy na žentourové řezačce se dostala pravou rukou do válců, při čemž jí kosami řezačky byly uříznuty 4 prsty této ruky. Rozhodnutím rozhodčího soudu byla uznána Úrazová pojišťovna povinnou, uznati úraz Boženy H-ové za úraz podnikový a přiznati zraněné odškodné a to měsíčním důchodem 201 Kč 56 h. Žalovaný byl pravoplatně odsouzen pro přestupek Šu 335 tr. zák., ježto zavinil hrubou nedbalostí úraz Boženy H-ové. Úrazová pojišťovna domáhala se po té na žalovaném náhrady důchodu vyplaceného již Boženě H-ové, jakož i náhrady kapitalisovaného důchodu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

'd ů v o d ů:

Podle Šu 45 zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888 jest podnikatel zavázán nahraditi pojišťovně veškeré odškodné; které pojišťovna dle zákona bude při úrazu poškozenému vypláceti, způsobil-li úraz úmyslně nebo hrubým zaviněním. Úrazová pojišťovna domáhá se v tomto případě žalobou náhrady důchodu vskutku vyplaceného a jeho kapitalisované hodnoty, podle třetího odstavce citovaného ustanovení. Dovolatel se brání tím, že, i když byl trestním rozsudkem uznán vinným přestupkem Šu 335 tr. zák. a odsouzen, nezakládá to hrubého zavinění, jelikož § 45 má na mysli, že byl úraz způsoben pozitivní hrubou vinou (»herbeigeführt«) a že, mluví-li toto ustanovení o kapitalisované hodnotě, neměla býti přisouzena skutečně před tím vyplacená částka 3.023 Kč 43 h jako důchod. Než nižší soudy, zjistivše z trestního rozsudku, že úraz Boženy H-ové zavinil žalovaný nepostarav se o řádný kryt řezačky u ústí k válcům a nožům, nabyly přesvědčení, že jest na straně žalovaného hrubé zavinění. A to právem. Vždyť obsahem odsuzujícího rozsudku trestního soudu jest civilní soud podle Šu 268 c. ř. s. co do důkazu a připočtení trestného činu vázán a, došel-li odvolací soud z tohoto zjištění k úsudku, že jde o hrubé zavinění, nelze v tom spatřovati nesprávné právní posouzení. Za hrubé zavinění považují §§ 1324 a 1331 obč. zák. nápadnou bezstarostnost a dopouští se hrubého zavinění ten, kdo se vůbec nestará o předmět, o nějž mu jest pečovati, vůbec k němu nepřihlíží, nebo jen přihlíží nedostatečně. Dovolací soud také trvá na tomto právním názoru a vyslovil (viz sb. n. s. čís. 1358 civ.), že § 45 úraz. zákona má na mysli zavinění prostě hrubé a nikoliv zjevně hrubé. Hrubým zaviněním jest vždy ono, jež se přiči trestnímu zákonu a vede k odsouzení podnikatele. Odsouzením tímto jest dosvědčeno, že podnikatel zanedbal, ne-li nařizení, jež čelí k zabránění úrazu (na př. v tomto případě nařízení českého místodržitelství ze dne 12. března 1907, čís. 33 zemského zákona § 3), nejméně takové opatrnosti, jež povahou věci jsou jim na roveň postaveny. Té opatrnosti nebyl zbaven dovolatel tím, že, jsa churav, ustanovil syna svým zástupcem, neboť i přes to dále zůstal po rozumu Šu 45 podnikatelem. Klade-li dovolatel důraz na to, že zákon mluví o způsobení úrazu a používá slova »herbeige-

führt«, čímž prý se myslí, že podnikatel úraz způsobil »positivní hrubou vinou« a že nelze tohoto slova použití na zanedbání, nemá to významu. Citovaný § 45 klade důraz na slova »úmyslně« nebo »hrubým zaviněním«, sloveso »herbeigeführt« nemá ovšem se zřetelem na to, že hrubým zaviněním nemusí býti jediné positivní jednání, jiného významu, než jako »veranlaßt« a pod. a nelze tudíž z něho usuzovati na vyvinění, jak činí dovolatel. Nesprávné právní posouzení nelze vytýkati, ani pokud jde o výši přisouzené částky, jelikož ze slov §u 45 »veškeré odškodné, jež na základě tohoto zákona bude nucena hraditi«, nelze dovozovati, že by neměla pojišťovna nároku na důchod skutečně vyplacený, kdyby později důchod ten kapitalisovala, a také se to nepříčí doslovu třetího odstavce §u 45, zejména nevadí tomu slova »zu leistenden Entschädigung«, neboť těmito slovy se praví, že může žádati náhradu odškodného, jež dle úrazového zákona má plniti a tudíž i skutečně plní.

Čís. 4692.

Přerušení valutových sporů (nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.).

Třebas rozepře byla přerušena teprve v řízení odvolacím, jest rekurs na dovolací soud přípustným.

Pro otázku přerušení valutového sporu jest nerozhodno, že žaloba jest snad zcela bezdůvodnou.

Předpisy §u 8 a 9 nařízení čís. 265/1922 nebyla dotčena nařízením o přerušení valutových sporů.

(Rozh. ze dne 17. února 1925, R II 45/25.)

Žalobu tuzemce na vídeňskou banku procesní soud své stolice zamítl. Odvolací soud řízení přerušil, shledav splněny podmínky nařízení o přerušení valutových sporů.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalované banky.

Důvody:

Ku přerušení rozepře došlo v odvolací stolici podle §u 1 vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., prodlouženého a doplněného nařízením ze dne 19. prosince 1921, čís. 472 sb. z. a n., nařízením ze dne 22. prosince 1922, čís. 377 sb. z. a n. a nařízením ze dne 13. prosince 1923, čís. 236 sb. z. a n. Nejde tedy o přerušení rozepře podle předpisů civilního řádu soudního, proto ohledně rekursu nemohlo býti použito ustanovení §u 192 druhý odstavec c. ř. s. a dlužno rekurs považovati přes to, že rozepře byla přerušena v odvolací stolici, vzhledem ku předpisu §u 528 c. ř. s. za přípustný s vyloučením předpisu §u 519 c. ř. s. Tím se stává také bezpředmětným stěžovatelčin poukaz k tomu, že přerušení rozepře v odvolací stolici je zcela výjimečnou, pouze důležitými důvody omluvitelnou událostí. Ani jinak nebylo vývody stížnosti vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napade-